

essenternes Panteobligationer. Deri søge vi netop Sikkerheden for Kreditforeningernes hele Stilling, at deres Kasseobligationsbeløb og deres Interessent-Panteobligationsbeløb altid skulle balancere. Men nu er det klart, at naar en Kreditforening overtager et Pant, saa gaar den paagældende Panteobligation dermed eo ipso ud af Verden. Man kan gerne lade den forblive midslættet i Pantebogen, men i samme Øjeblik Kreditforeningen har overtaget Pantet, er den reelle Sikkerhed borte, og denne Obligation eksisterer ikke mere som et Aktiv for Kreditforeningen. Kreditforeningen har nu faaet selve Ejendommen i Stedet for. Ud af denne Sætning følger da den næste, at naar en Kreditforening overtager et Pant, og der ikke findes anden Bestemmelse, bør Kreditforeningen i den nærmeste Termin annullere Kasseobligationer; der svare til Restgælden paa den Ejendom, Kreditforeningen har overtaget. Paa denne Maade, men ogsaa kun paa denne Maade, bringes Balance til Stede. Dette er et Forhold, man ikke havde Opmærksomheden henvendt paa i Kreditforeningernes første Tid, og derfor have de ældre Kreditforeninger og særlig Østifternes Kreditforening ikke nogen Bestemmelse, der gælder dette Forhold. Den Konsekvens, som jeg har omtalt, af den almindelige Grundætning for Kreditforeningernes Virksomhed har man ikke villet drage, og man er derfor i Praksis i Østifternes Kreditforening, naar man der overtager Pantet, kommen til at stille sig paa en meget lempelig Maade, som ikke har nogen Hjemmel hverken i Statutterne — det er jeg ganske sikker paa — eller i Lovgivningen om Kreditforeninger. Her er et Tilfælde, hvor Kreditforeningerne have levet paa en selvskabt Praksis og udviklet sig derefter paa en saadan Maade, at man egentlig ikke er i Stand til at kontrollere deres Virksomhed. I de senere opstaaede Kreditforeninger har man været kloge, og man har derfor i de Love, hvorved Tilladelse til Oprettelse af Kreditforeninger er bleven givet, optaget Bestemmelser om, at, naar en Kreditforening overtager et Pant, skal den i den næste Termin derefter annullere Kasseobligationer til Panteobligationens Værdi. Der gives Kreditforeningerne Respit med at indløse disse Kasseobligationer saaledes, at det ikke skal ske paa den næste Termin, men derimod i Løbet af 3 Terminer — saaledes tror jeg nok, det er. Det er nu denne sidste Regel, man i det foreliggende Lovforslag hyderligere har villet modificere, og derfor bliver den Bestemmelse, her er foreslaaet, absolut en Begunstigelse for de paagældende Kreditforeninger, og den vilde være en Begunstigelse og endogsaa en

meget stor Begunstigelse for Østifternes Kreditforening, hvis denne gjorde, hvad den skulde. Naar man vil have en Bestemmelse som den, her er omtalt under Post 4, hvorved der gives Kreditforeningen en Ret til at beholde indestaaende i Ejendommen, hvad der svarer til $\frac{3}{10}$ af Burderingssummen for denne, saa kan man ikke godt undvære en Maalestok for denne Brøf. Og selv om man vil sige, at den Burderingsforretning, som en Gang var optagen til Bestemmelse af det Laan, for hvilket der er gjort Retsforfølgning, som har ledet til Ejendommens Overtagelse, har vist sig usikker og upaalidelig, er man dog henvist til at bruge den ved Reguleringen af det Forhold, her er Tale om. Der er heller ikke Fare ved at gøre det, thi det maa erindres, at det, her er Tale om, er kun en midlertidig Ordning; inden en vis Tids Forløb maa hele Forholdet være reguleret. Det ligger i den Bestemmelse, der findes i sidste Punktum af Post 4, nemlig den, at Foreningen kan ikke uden Sindenrigsministerens Samtykke beholde et overtaget Pant ud over 3 Aar.

Det ærede Medlem var ligesom andre ærede Medlemmer mod Bestemmelsen i § 2 og talte meget om det Indgreb, man derved gjorde i Kreditforeningernes Selbftyre. Det ærede Medlem fra 1ste Kredts sagde, at Staten gav jo ikke Kreditforeningerne anden Begunstigelse end Stempelbegunstigelse. Det tror jeg rigtignok er et urigtigt Synspunkt, man indtager paa den Maade over for Kreditforeningerne. Staten giver tillige Kreditforeningerne Stadfæstelse af deres Statutter, og den gaar ind paa at stille Kreditforeningerne under en vis Kontrol og give de Regler, hvorefter Kreditforeningerne virke, en vis Stabilitet, og det er atter dette Forhold, der virker hen til, at Kasseobligationerne i deres Kurs kunne holde sig saaledes, som de gøre, at de ikke blive undergivne Svingninger, fordi de Jolk, der købe Kasseobligationer, vide, at de have med en Kreditforening at gøre, hvis Virksomhed er undergiven Kontrol. Der er i og for sig ingen Fornøjelse for Staten eller Sindenrigsministeren ved at kontrollere Kreditforeninger. Naar man ikke opnaar noget godt derved, maatte man helst være helt fri for det, men man opnaar det Gode, at man, som sagt, sikrer Kreditforeningens Virksomhed og derved forsøger Værdien af de Obligationer, Kreditforeningen udsteder. Men vil man holde sig dette for Dje, forekommer det mig ogsaa, man faar et andet Syn paa Tingene; saa er det nemlig klart, at Kontrollen med Kreditforeningerne bliver netop et meget vigtigt Punkt med Hensyn til Ordningen af